

Arrest

nr. 112 801 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FRERE, loco advocaat K. VAN BELLINGEN, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pasjtoen van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Pashagaray in het district Tagab van de provincie Kapisa. U had samen met uw oudste broer, R. K. {...}, een slagerij in Tameer, het districtscentrum van Tagab. Sinds twee jaar en een half voor uw vertrek, kwamen Afghanen die in de basis van Tameer werkten, wekelijks vlees kopen in jullie slagerij. De taliban kwam dit te weten en stopte op een dag uw broer toen hij onderweg was naar de bazaar. De talibanstrijders vroegen aan uw broer samen te werken met hen. Ze wilden dat hij een giftige vloeistof zou injecteren in het vlees dat jullie verkochten aan de militairen of politieagenten om hen op die manier uit te schakelen. Uw broer kreeg vier dagen bedentijd. Terug thuis vertelde hij aan u en uw andere familieleden wat er was gebeurd. Na overleg besloot hij niet te doen wat de taliban hem vroeg. R. K. {...} ging verder met zijn werk. Drie dagen later werd hij ontvoerd door de

taliban. Uw broer kwam een maand na zijn verdwijning samen met andere talibanstrijders op een nacht naar uw ouderlijke woning. Hij sprak met niemand, nam een aantal spullen mee en verdween weer. Dat gebeurde sindsdien elke maand. Ongeveer een jaar en een half later vernam uw familie via de imam van Pashagaray dat uw broer samen met Mawlawi S. {...} en nog drie andere talibanleden was omgekomen tijdens gevechten in Badrab. Drie of vier maanden na zijn overlijden, werd u tegengehouden door de taliban. Deze keer zei de taliban aan u dat u het vlees voor de Afghaanse politie of voor het leger moest vergiften. Ze hebben tevens gezegd dat ze u zouden rekruteren of vermoorden indien u zou weigeren. De talibanstrijders zouden na drie dagen weer contact opnemen met u en u het materiaal bezorgen om het vlees te injecteren. Na het vertrek van de taliban bleef u twee dagen thuis maar de derde dag keerde u terug naar de slagerij. U bleef slapen in Tameer aangezien het de volgende dag markt was en u op tijd aan het werk wilde gaan. Die nacht zijn een tiental talibanstrijders u komen zoeken in Pashagaray. Ze doorzochten uw ouderlijke woning en lieten een dreigbrief achter. Ze zeiden tevens aan uw vader dat ze u zouden onthoofden als ze u zouden vinden. U bent nog een nacht bij uw oom gebleven en bent vervolgens vertrokken uit Afghanistan uit angst dat de taliban u zou doden. Na een maand onderweg te zijn geweest, bereikte u België waar u op 2 mei 2012 asiel vroeg.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara; een foto van uw vader, uw ouderlijke woning in Pashagaray en de kamelen van uw gezin; een foto van u, uw oom en uw moeder; een foto waarop uw broer, R.K. {...}, met een wapen poseert; een foto van de begrafenis van R. K. {...}; en een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken alsook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voorhiel minderjarig te zijn (CGVS, p.2). De dienst Voogdij liet op 10 mei 2012 echter een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24 december 2002, gewijzigd bij de programmawet van 22 december 2003 en bij de programmawet van 27 december 2004. Het medisch onderzoek toont aan dat u op 10 mei 2012 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Bovendien was u volgens uw taskara op 20/8/1388 (11/11/2009) 15 jaar, wat aldus betekent dat u volgens diezelfde taskara meerderjarig bent.

Voorts heeft het Commissariaat-generaal een bedenking bij uw verklaringen meer dan twee jaar vlees te hebben verkocht aan de Afghaanse militairen en de Fransen in Tameer (CGVS, p.17). Gevraagd aan welke militairen u en uw broer vlees verkochten, antwoordde u aan het Afghaanse leger en stelde u vervolgens dat er in Tameer een basis is waar de Fransen en het Afghan National Army (ANA) zijn gestationeerd (CGVS, p.18). Nogmaals gevraagd wie exact de mensen waren die hoogstpersoonlijk vlees kwamen kopen in uw slagerij in de bazaar van Tameer, antwoordde u dat ze in een grote groene wagen naar de bazaar kwamen en dat het mensen van het leger waren. Gevraagd naar hun uniform, stelde u dat ze een politie-uniform droegen (CGVS, p.18). Gevraagd of uw klanten aldus politieagenten waren of militairen, stelde u dat de politie en het leger voor de Afghanen één pot nat is (CGVS, p.18). U erop wijzend dat u toch moet kunnen zeggen wie er wekelijks en dat meer dan twee jaar lang, vlees van u en uw broer kocht, stelde u dat het leger jullie klant was en herhaalde u dat het voor Afghanen allemaal hetzelfde is (CGVS, p.18). Het is evenwel zeer bedenkelijk dat u het heeft over militairen in politie-uniform. Er mag verwacht worden dat u duidelijker zou zijn in uw verklaringen, te meer daar u net door ofwel het leger ofwel de politie als klant te hebben, problemen zou hebben gekregen met de taliban. Uw onnauwkeurige verklaringen hieromtrent zetten de geloofwaardigheid van uw contacten met het leger of de politie, dan ook op de helling.

Verder is het bedenkelijk dat u, R. K. {...} en uw familie het risico dat uw broer iets zou overkomen als hij zou weigeren, zo klein hebben ingeschat (CGVS, p.21). Zo bleef R. K. {...} verder werken in de slagerij nadat hij werd benaderd door de taliban (CGVS, p.21). Men kan nochtans verwachten dat uw broer gelet op de omstandigheden, meer op zijn hoede zou zijn. Het is eveneens bedenkelijk dat u na de ontvoering van uw broer vlees bleef leveren aan het Afghaanse leger of aan de Afghaanse politie (CGVS, p.17 en 24). Dat u een dergelijk risico zou nemen hoewel de taliban net uw broer heeft ontvoerd en gerekruteerd omwille van zijn weigering het vlees voor de militairen te vergiften (CGVS,

p.17), roept verder vragen op. In dit verband dient er tevens op gewezen te worden dat ook uw gedrag nadat u persoonlijk werd aangesproken door de taliban, moeilijk in overeenstemming is te brengen met uw beweerde vrees voor de taliban. Zo stelde u dat u reeds twee dagen nadat de taliban u had gevraagd het vlees te injecteren, weer naar de bazaar van Tameer ging (CGVS, p.25). Dat u niet voorzichtiger zou zijn, wetende wat de taliban R. K. {..} heeft aangedaan toen hij weigerde, is bedenkelijk. Ten slotte stelt het Commissariaat-generaal zich eveneens vragen bij uw verklaring nog te zijn teruggekeerd naar de bazaar nadat de taliban uw ouderlijke woning had doorzocht in de hoop u te vinden (CGVS, p.25). U stelde aanvankelijk niet meer te zijn teruggekeerd naar Tameer en onmiddellijk naar uw oom te zijn vertrokken maar wanneer erop werd gewezen dat uit uw eerdere verklaringen blijkt dat u de dreigbrief die de taliban had gegeven aan uw ouders na de huiszoeking, nog hebt laten lezen door een man in de bazaar (CGVS, p.13 en 25), veranderde u plots uw verklaring en repliceerde u dat u nog naar Tameer bent gegaan om vlees te kopen en om de dreigbrief te laten lezen maar dat u vervolgens onmiddellijk bent vertrokken naar uw oom (CGVS, p.25). Ook hier ondermijnt uw roekeloze gedrag uw beweerde vrees voor de taliban.

Voorts is het bedenkelijk dat de taliban klaarblijkelijk wilde dat u of uw broer het vlees voor de militairen zou vergiften maar het plan in de kast zou hebben gelegd hoewel uw broer net werd gerekruteerd door de groepering. Vervolgens zouden de talibanstrijders meer dan een jaar – tot na het overlijden van uw broer – hebben wachten om deze keer u ervan te overtuigen met hen samen te werken en hun plan ten uitvoer te brengen. U verklaarde immers in de periode tussen de ontvoering van uw broer en zijn overlijden, geen problemen te hebben gekend (CGVS, p.24). De door u beschreven gang van zaken roept vragen op bij de intenties van de taliban.

Verder dient erop gewezen te worden dat het wel zeer toevallig is dat u juist op het moment dat de taliban naar uw ouderlijke woning is gekomen om u te zoeken, de nacht doorbracht in Tameer, waar u de twee vorige dagen net in Pashagaray was gebleven uit angst voor de taliban (CGVS, p.17). De door u beschreven gang van zaken is wel een zeer toevallige speling van het lot. Verder vraagt het Commissariaat-generaal zich af waarom de taliban – volgens uw verklaringen – de nacht dat ze u kwamen zoeken, aan uw vader heeft gezegd u te zullen onthoofden als ze u zouden vinden (CGVS, p.17). De taliban wist immers nog niet dat u van plan was te weigeren met hen samen te werken daar u de groepering niet meer had gesproken (CGVS, p.25). Het roept dan ook vragen op dat de taliban ervan uitgaat dat u bent gevlucht en u meteen zou willen doden zonder uw antwoord af te wachten. In dit verband dient er nog op gewezen te worden dat in de door u neergelegde dreigbrief van de taliban staat aangegeven dat de taliban u heeft opgeroepen jihad te voeren maar dat u wegvluchtte en zich niet hebt gemeld bij de groepering (zie vertaling stuk 3). Tijdens het gehoor verklaarde u evenwel dat de talibanstrijders geen duidelijke afspraken met u hadden gemaakt toen ze u aanspraken (CGVS, p.24). Uit uw verklaringen blijkt enkel dat de taliban u had gezegd na drie dagen opnieuw contact te zullen opnemen met u (CGVS, p.24). U hebt op geen enkel moment verklaard dat de taliban verwachtte dat u zichzelf zou aangeven. De door u beschreven reactie van de taliban en de inhoud van de dreigbrief zijn dan ook moeilijk in overeenstemming te brengen met het gesprek dat u had met de taliban twee of drie dagen daarvoor.

Ten slotte dient er nog gewezen te worden op uw vage verklaringen wat betreft de door u neergelegde foto van uw broer poserend met een wapen. Gevraagd waarom uw broer een wapen vast heeft op de foto, antwoordde u dat de taliban hem had gedwongen zich aan te sluiten bij hun groepering (CGVS, p.14). Gevraagd hoe u aan de foto komt, stelde u dat uw oom daaraan is geraakt en dat u de foto nooit eerder heeft gezien in Afghanistan (CGVS, p.14). Gevraagd hoe uw oom aan de foto van uw broer is geraakt, stelde u het niet te weten (CGVS, p.14). Ook wanneer u op het einde van het gehoor nogmaals werd gevraagd hoe uw oom de foto heeft kunnen bemachtigen, antwoordde u geen idee te hebben (CGVS, p.26). Gevraagd of u niet wil weten hoe uw oom aan de foto is geraakt, kwam u niet verder dan te stellen dat u het misschien kan vragen (CGVS, p.26). Het is evenwel bedenkelijk dat u niet zou weten en meer nog, dat u niet zou willen weten, hoe uw oom aan de foto van uw broer – die in de periode dat hij samenwerkte met de taliban werd getrokken – is geraakt. U stelde immers dat noch u, noch iemand anders van uw familie heeft gesproken met uw broer toen hij een talibanstrijder was (CGVS, p.23). U antwoordde eveneens negatief wanneer u werd gevraagd of uw broer ooit een brief of iets anders heeft achtergelaten wanneer hij kledij kwam halen in uw ouderlijke woning (CGVS, p.23). Het is dan ook bedenkelijk dat u wel een foto van uw broer als talibanlid kan voorleggen maar dat u het CGVS niet kan uitleggen hoe u aan die foto bent geraakt.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u er niet in geslaagd bent uw asielmotieven geloofwaardig voor te stellen. Derhalve komt u noch in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut, noch voor het subsidiaire beschermingsstatuut zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. De twee foto's van uw familie en van uw ouderlijke woning hebben geen betrekking op uw beweerde problemen met de taliban. De foto van uw broer met een wapen die hierboven reeds werd besproken, bewijst niet dat R. K. {...} effectief gerekruteerd zou zijn door de taliban. De foto van het dode lichaam van R. K. {...}, zegt niets over de omstandigheden waarin hij om het leven is gekomen. Wat betreft ten slotte de dreigbrief van de taliban, dient opgemerkt te worden dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen, zeker nu uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Gezien uw bedrieglijke verklaringen over de hoedanigheid van uw vrees kan aan voornoemde dreigbrief dan ook geen waarde worden gehecht.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen teneinde zich te onttrekken aan de situatie in uw regio van herkomst. U bent een alleenstaande, jongvolwassen jongeman die tot de Pasjtoense meerderheid behoort. U hebt bovendien een relevante beroepservaring als slager, inclusief de aankoop van dieren (CGVS, p.4 en 8). U werkte daarenboven als zelfstandige en uit uw verklaringen blijkt dat uw slagerij succesvol was (CGVS, p.4 en 16). U stelde de slagerij immers voor 600.000 afghani te hebben verkocht, wat overeenstemt met meer dan 8.500 euro (CGVS, p.16). Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul en u aldaar in uw levensonderhoud kunt voorzien. Wat betreft de veiligheidssituatie in Kabul, dient verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

2.1.1. Verzoekende partij meent wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging te hebben aangetoond. Zij stelt dat het geen onbekend gegeven is dat zaken zoals geboortedata niet steeds correct worden opgenomen door de Afghaanse autoriteiten zonder dat hierbij sprake zou zijn van valsheid in geschrifte. Verzoekende partij heeft tijdens haar gehoor duidelijk verklaard dat zij volgens haar ouders 17 jaar oud was doch blijkbaar volgens de Belgische wet als meerderjarig wordt beschouwd. Bovendien staan de medische onderzoeken ter bepaling van de leeftijd vaak ter discussie en wordt in de medische wereld ook zeer voorzichtig omgesprongen met de resultaten.

2.1.2. Verzoekende partij meent voorts de grootste duidelijkheid te hebben gegeven over wie exact haar klanten waren. Zij preciseerde dat het ging om Afghaanse militairen en de Fransen in Tameer. Zij kan niet duidelijker zijn. Het uitzicht van een politie-uniform is gelijk aan dat van een militair uniform. Er bestaat aldus niet de minste onduidelijkheid dat haar klanten militairen betroffen en geen politieagenten. Verzoekende partij verwijst naar haar verklaringen in de vragenlijst. Er is verder ook een duidelijke verwijzing naar de basis waar deze klanten gelegerd waren.

2.1.3. Verzoekende partij stelt verder op geen enkele wijze ondervraagd te zijn geweest over de verderzetting van de werkzaamheden door haar broer en haarzelf na de benadering door de taliban en de ontvoering. Verzoekende partij meent dat, in het kader van de zorgvuldigheidsplicht, zij hiermee had moeten geconfronteerd worden. Verder moet opgemerkt dat de Afghanen soms weinig keuze hebben dan hun leven verder te zetten ondanks de dreigende gevaren van de taliban. Verzoekende partij meent voorts dat uit het gegeven dat zij na de dreigbrief nog naar de bazaar ging om deze dreigbrief te laten lezen en zij dus nog even terugkeerde naar Tameer, geen tegenstrijdigheid kan worden afgeleid. Een korte passage betekent geen effectief verblijven of lange tijd aanwezig zijn in Tameer.

2.1.4. Verder meent verzoekende partij dat de commissaris-generaal geen enkel redelijk argument aanhaalt om te twijfelen aan het feit dat de taliban haar een jaar na het overlijden van haar broer hebben aangesproken.

2.1.5. Het feit dat zij veel geluk heeft gehad kan niet in haar nadeel worden gebruikt. Het is bovendien niet merkwaardig dat de taliban haar ouders meedeelden haar te zullen onthoofden terwijl zij nog geen antwoord hadden gekregen op hun vraag, nu de taliban perfect konden uitgaan van een onwillige en weigerachtige houding van verzoekende partij en haar familie nu haar broer juist om haar weigering werd ontvoerd en gerekruteerd.

2.1.6. Verzoekende partij stelt voorts de foto van haar broer via haar oom verkregen te hebben en er dus geen verdere informatie over te kunnen geven. De commissaris-generaal toont ook niet aan waarom zij absoluut meer informatie hierover zou moeten hebben, te meer deze inmiddels overleden is.

2.1.7. Verzoekende partij voert nog een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel en verwijst naar het "Handbook" van het UNHCR en het document "Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims". In casu baseert men zich echter op vage argumenten om het asielaanvraag ongelofwaardig te verklaren. Een weigeringsbeslissing kan zich niet baseren op loutere interpretaties. Er werd nagelaten verzoekende partij het voordeel van de twijfel te gunnen terwijl zij ook stukken heeft neergelegd ter ondersteuning van haar asielaanvraag.

2.1.8. In ondergeschikte orde meent verzoekende partij dat zij geen intern vluchtalternatief heeft. Er wordt immers geen rekening gehouden met haar risicoprofiel of familiale situatie. Er wordt geen toetsing gemaakt van een mogelijk vluchtalternatief binnen Afghanistan aan de problemen die zij heeft gekend. Verzoekende partij verwijst naar haar asielmotieven. Er is niet ingegaan op de veiligheidssituatie in haar regio, nl. district Tagab van de provincie Kapisa dat onomstotelijk wordt erkend als gebied met zeer groot veiligheidsrisico. Haar afkomst wordt niet betwist en voor deze personen wordt subsidiaire bescherming toegekend zodat zij ondergeschikt in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad wijst erop dat, overeenkomstig het “*privilège du préalable*” de beslissing van de Dienst Voogdij als administratieve rechtshandeling geacht wordt overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. De commissaris-generaal kon zich aldus hierop beroepen om te oordelen dat – ondanks verzoekende partij haar verklaringen minderjarig te zijn – zij wel degelijk als meerderjarige moet worden beschouwd. Verzoekende partij blijft tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal vasthouden aan haar verklaring 17 jaar oud te zijn – het feit dat zij erkent dat zij volgens de Belgische wet meerderjarig is (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 2) – doet geen afbreuk aan het feit dat zijzelf blijft vasthouden aan deze minderjarige leeftijd. Het blote betoog dat zij volgens haar ouders 17 jaar is en dat gegevens zoals geboortedata niet altijd correct worden opgenomen in Afghaanse documenten, kan aan de vaststelling van de commissaris-generaal evenmin afbreuk doen. Waar verzoekende partij nog kritiek lijkt te uiten op het resultaat van het medisch onderzoek inzake leeftijdsbepaling wijst de Raad erop dat zij deze kritiek in onderhavige procedure niet dienstig kan aanvoeren nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is, maar wel de Raad van State.

2.5. De overtuiging van verzoekende partij dat zij steeds de grootste duidelijkheid heeft gebracht over wie exact haar klanten waren, kan geen afbreuk doen aan volgende motieven: *“Voorts heeft het Commissariaat-generaal een bedenking bij uw verklaringen meer dan twee jaar vlees te hebben verkocht aan de Afghaanse militairen en de Fransen in Tameer (CGVS, p.17). Gevraagd aan welke militairen u en uw broer vlees verkochten, antwoordde u aan het Afghaanse leger en stelde u vervolgens dat er in Tameer een basis is waar de Fransen en het Afghan National Army (ANA) zijn gestationeerd (CGVS, p.18). Nogmaals gevraagd wie exact de mensen waren die hoogstpersoonlijk vlees kwamen kopen in uw slagerij in de bazaar van Tameer, antwoordde u dat ze in een grote groene wagen naar de bazaar kwamen en dat het mensen van het leger waren. Gevraagd naar hun uniform, stelde u dat ze een politie-uniform droegen (CGVS, p.18). Gevraagd of uw klanten aldus politieagenten waren of militairen, stelde u dat de politie en het leger voor de Afghanen één pot nat is (CGVS, p.18). U erop wijzend dat u toch moet kunnen zeggen wie er wekelijks en dat meer dan twee jaar lang, vlees van u en uw broer kocht, stelde u dat het leger jullie klant was en herhaalde u dat het voor Afghanen allemaal hetzelfde is (CGVS, p.18). Het is evenwel zeer bedenkelijk dat u het heeft over militairen in politie-uniform. Er mag verwacht worden dat u duidelijker zou zijn in uw verklaringen, te meer daar u net door ofwel het leger ofwel de politie als klant te hebben, problemen zou hebben gekregen met de taliban. Uw onnauwkeurige verklaringen hieromtrent zetten de geloofwaardigheid van uw contacten met het leger of de politie, dan ook op de helling.”* Deze motieven vinden steun in het administratief dossier. Ook waar verzoekende partij haar verklaringen herhaalt, met name waar zij stelt te hebben gezegd dat het gaat om Afghaanse militairen en Fransen gestationeerd in Tameer, kan zij niet overtuigen om de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Immers komt het aan verzoekende partij toe de motieven met concrete argumenten te weerleggen, waartoe zij met voorgaande in gebreke blijft. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij onduidelijk is over wie precies haar klanten waren. Haar blote betoog dat het uitzicht van een politie-uniform gelijk is aan dat van een militair uniform vermag evenmin de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De verwijzing naar haar initiële verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken is evenmin dienstig. Immers blijkt dat verzoekende partij bij het doorvragen op het Commissariaat-generaal er niet in slaagt aannemelijke verklaringen af te leggen over haar klanten, waarbij de commissaris-generaal terecht geoordeeld heeft dat deze vaststelling afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

2.6. Verzoekende partij kan voorts niet gevolgd worden in haar betoog waar zij stelt nooit geconfronteerd geweest te zijn met de vaststelling dat het bedenkelijk is dat haar broer, ondanks het risico, toch terug ging werken in de slagerij. Immers blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd werd: *“U zegt eerst dat u wist waartoe de taliban in staat is. Waarom relativeerde u en uw familie de dreiging van de taliban dan aanvankelijk? Waarop verzoekende partij antwoordde: “Dat hadden we niet gedacht. We dachten niet na over hem {...}”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 21). Verder wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal niet verplicht is verzoekende partij vooraf te confronteren met de motieven waarop hij zich steunt om de bestreden beslissing te nemen. Het verwijt dat de commissaris-generaal geen onderzoeksdaden heeft verricht is voorts niet dienstig. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te verkrijgen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). Verzoekende partij kan evenmin overtuigen met de stelling dat er soms geen andere keuze bestaat dan het leven verder te zetten ondanks de dreigende gevaren van de taliban om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Immers, wanneer men geconfronteerd wordt met dergelijk zwaarwichtige feiten als de ontvoering van een broer door de taliban omdat deze

medewerking weigerde, dan kan redelijkerwijze worden verwacht dat men zijn voorzorgen neemt en zich niet verder blootstelt aan het risico hetzelfde lot te ondergaan. De vaststelling dat verzoekende partij zich verder roekeloos gedraagt door terug te keren naar Tameer om de dreigbrief te laten lezen, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van haar relaas en kan, gelet op voorgaande uiteenzetting, evenmin verklaard worden door het argument dat het maar om een korte passage ging.

2.7. De commissaris-generaal oordeelt voorts als volgt: *“Voorts is het bedenkelijk dat de taliban klaarblijkelijk wilde dat u of uw broer het vlees voor de militairen zou vergiftigen maar het plan in de kast zou hebben gelegd hoewel uw broer net werd gerekruteerd door de groepering. Vervolgens zouden de talibanstrijders meer dan een jaar – tot na het overlijden van uw broer – hebben wachten om deze keer u ervan te overtuigen met hen samen te werken en hun plan ten uitvoer te brengen. U verklaarde immers in de periode tussen de ontvoering van uw broer en zijn overlijden, geen problemen te hebben gekend (CGVS, p.24). De door u beschreven gang van zaken roept vragen op bij de intenties van de taliban.”* De Raad sluit zich hierbij aan. Immers is het geenszins aannemelijk dat de taliban initieel zo ver gaan om de broer van verzoekende partij te ontvoeren omdat die medewerking weigerde bij het vergiftigen van het vlees, om dan, eenmaal deze broer ontvoerd, verzoekende partij zelf niet meer lastig te vallen om alsnog het plan van vergiftiging ter uitvoering te laten brengen maar integendeel, meer dan een jaar wachten om verzoekende partij zelf te overtuigen tot samenwerking. Dergelijke beschrijving van de gang van zaken is hoegenaamd niet plausibel. Het betoog van verzoekende partij dat er geen redelijk argument wordt aangevoerd om dit niet plausibel te achten, kan niet bijgetreden worden.

2.8. In het licht van de overige motieven waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beschreven gang van zaken, kan eveneens geen geloof gehecht worden aan het gegeven dat verzoekende partij – hoewel zij stelde bang te zijn en daarom thuis bleef – juist op het moment dat de taliban haar dan thuis komen zoeken, niet aanwezig is (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 17). Het nietszeggende betoog van verzoekende partij dat zij zeer veel geluk heeft gehad wat niet in haar nadeel kan gebruikt worden, kan niet overtuigen om de vastgestelde ongeloofwaardigheid om te buigen.

2.9. Indien de taliban onmiddellijk zouden uitgegaan zijn van de onwillige houding van verzoekende partij, dan ziet de Raad niet in waarom zij toch nog de moeite zouden doen om verzoekende partij aan te spreken om met hen samen te werken. Verzoekende partij haar uitleg om het motief: *“Verder vraagt het Commissariaat-generaal zich af waarom de taliban – volgens uw verklaringen – de nacht dat ze u kwamen zoeken, aan uw vader heeft gezegd u te zullen onthoofden als ze u zouden vinden (CGVS, p.17). De taliban wist immers nog niet dat u van plan was te weigeren met hen samen te werken daar u de groepering niet meer had gesproken (CGVS, p.25). Het roept dan ook vragen op dat de taliban ervan uitgaat dat u bent gevlucht en u meteen zou willen doden zonder uw antwoord af te wachten. In dit verband dient er nog op gewezen te worden dat in de door u neergelegde dreigbrief van de taliban staat aangegeven dat de taliban u heeft opgeroepen jihad te voeren maar dat u wegvluchtte en zich niet hebt gemeld bij de groepering (zie vertaling stuk 3). Tijdens het gehoor verklaarde u evenwel dat de talibanstrijders geen duidelijke afspraken met u hadden gemaakt toen ze u aanspraken (CGVS, p.24). Uit uw verklaringen blijkt enkel dat de taliban u had gezegd na drie dagen opnieuw contact te zullen opnemen met u (CGVS, p.24). U hebt op geen enkel moment verklaard dat de taliban verwachtte dat u zichzelf zou aangeven. De door u beschreven reactie van de taliban en de inhoud van de dreigbrief zijn dan ook moeilijk in overeenstemming te brengen met het gesprek dat u had met de taliban twee of drie dagen daarvoor.”* in een ander daglicht te plaatsen kan dan ook geenszins overtuigen.

2.10. De loutere stelling dat zij de foto van haar broer via haar oom heeft verkregen en er dus geen verdere informatie over kan geven, kan hoegenaamd geen afbreuk doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing ter zake. Immers blijft verzoekende partij hangen in een herhaling van haar verklaringen ter zake, doch dit is geen weerlegging in concreto van de motieven van de bestreden beslissing. De Raad schaart zich dan ook achter deze motieven. Van verzoekende partij mag voorts verwacht worden dat zij interesse betoont in de elementen die haar asielrelaas kenmerken alsook in de documenten die zij ter ondersteuning daarvan naar voren brengt. De vaststelling dat verzoekende partij niet weet hoe haar oom aan deze foto is geraakt, getuigt dan ook van een desinteresse in haar asielrelaas derwijze dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

2.11. Het asielrelaas van verzoekende partij is manifest ongeloofwaardig. Het theoretisch betoog van verzoekende partij over de bewijslast kan hieraan geen afbreuk doen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij nog voorhoudt, heeft de commissaris-generaal zeer concreet en omstandig gemotiveerd waarom haar asielrelaas niet aannemelijk is. Waar zij nog wijst op de door haar neergelegde stukken,

blijkt dat de commissaris-generaal ook hieromtrent gemotiveerd heeft waarom deze stukken niet vermogen een ander licht te werpen op de gedane beoordeling van het asielrelaas. Met een loutere verwijzing naar deze stukken slaagt verzoekende partij er niet in deze motieven in een ander daglicht te plaatsen.

2.12. Verzoeker blijft hameren op zijn vluchtrelaas en de problemen met de taliban, doch de Raad wijst er op dat, zoals uit voorgaande bespreking blijkt, verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat de beoordeling door de commissaris-generaal in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verkeerd is. De Raad wijst erop dat met toepassing van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. In casu heeft de commissaris-generaal, op basis van objectieve bronnen die zich bevinden in het administratief dossier, geoordeeld dat er een vestigingsalternatief bestaat voor verzoekende partij in Kabul. De verwijzing van verzoekende partij naar de veiligheidssituatie in het district Tagab in de provincie Kapisa is dan ook niet dienstig om afbreuk te kunnen doen aan deze beoordeling.

2.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerkgegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.14. Het middel kan niet worden aangenomen.

2.15. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER